

Tres comèdies d'alarmes socials

El Centre d'Arts Escèniques de Terrassa i, més tard, La Seca presenten en format marató la trilogia d'Esteve Soler

Tot objecte té tres dimensions: alçada, llargada i profunditat. Una situació cal contemplar-la des de tres òptiques diferents per confirmar una tesi. El dramaturg Esteve Soler analitza la corrupció del llenguatge amb la seva trilogia: *Contra el progrés* (2009), *Contra la democràcia* (2011) i *Contra l'amor* (2013). Si avui s'estrena únicament aquest últim treball, demà a Terrassa es fa una marató de les tres peces juntes. Diu l'autor, agraït al CAET, que els espectadors valents que vulguin veure les tres seguides, tindran dorsal i dret a avituallament. tot seguit, la peça farà temporada a La Seca (des de l'11 d'abril fins al 12 de maig). També es faran maratons el 21 d'abril i el 5 i 12 de maig. Per últim, també s'ha programat una peça de totes tres seguides el 18 de maig, al Kursaal de Manresa. Soler adverteix que tant progrés com democràcia o amor són "tres paraules positives, redemptores, que el consumisme ha anat convertint-les" en conceptes que ja no ho són tant.

Contra l'amor s'inspira en el gènere burlesc. *Contra el progrés* bevia del surrealisme i *Contra la democràcia*, del grand guignol. Totes estan construïdes per escenes independents i mantenen un nexxe estètic: enfrontar la comèdia i

el terror. Soler adverteix, però, que la darrera peça que es presenta a Barcelona és la més àcida. L'amor commou més que el progrés i que la democràcia, uns valors socials hegemònics però que rarament interfereixen tant com l'amor en la vida íntima, rebedor endins.

Soler se sent un autor estimat. A Atenes, el va aturar un vianant preguntant-li si ell era l'autor d'un dels seus espectacles. Aquesta coincidència no s'ha produït mai a Catalunya. Finalment, però, ha aconseguit estrenar les tres obres a Barcelona. Si els dos primers títols els va acollir la Sala Beckett (el 2011, fins i tot el va produir amb el Festival Grec), ara es desplacen a La Seca. Però Soler admet que la sala de Gràcia segueix sent una part rellevant de la seva trilogia catalana. Però és que Soler és més representat Pirineus enllà. Només el 2012/13 l'autor comptabilitza 18 produccions professionals a Europa. A Ginebra i Atenes, per exemple, ja s'han estrenat produccions del *Contra l'amor* que ara arriba a Catalunya, que és on es va concebre. D'aquest text, sí que es va fer algun treball a Barcelona. Soler recorda un treball a l'Institut del Teatre dirigit per Raimon Àvila amb alumnes del centre que va ser molt interessant. Però aquesta no la

'Post-T6'

Esteve Soler (Manresa, 1976) va participar al programa T6 del TNC. De fet, va debutar com a autor que se li estrenava una obra. Va ser la comèdia *Jo sóc un altre* (2006). Avui defineix aquella experiència com "un sotrac". Va estar tres anys sense ganes d'escriure teatre. Admet haver-hi participat quan li faltava un punt de maduresa. El resultat al seu silenci teatral és aquesta trilogia.

compta com a espectacle professional, perquè es movia en la frontera entre la formació i el debut professional. Soler manté una bona relació amb l'Institut del Teatre ("amb l'Àvila ens suggerim temes") i també amb la Sala Beckett ("me'n sento molt orgullós que es facin seves les tres *Contra...*"). Soler és un autor jove atípic, perquè prefereix no dirigir les seves obres. Això li permet estalviar-se pressió a les estrenes i també poder contemplar moltes visions diferents del seu propi text. No desconfia dels directors: "Mai no tinc por que malmetin la meua visió."

Si es parla de maratons, l'actor que necessitarà més fons és Dani Arrébola. És l'únic que intervindrà en les tres sessions

S

Soler és un autor jove atípic perquè prefereix no dirigir: "Mai no tinc por que malmetin la meua visió"

CRÍTICA JORDI BORDES

Dei Furbi és una companyia veterana que, sempre des del respecte i el gust per oferir treballs d'actors a escena, s'ha caracteritzat per oferir mirades lleugeres amb tocs d'amargor. Sens dubte, el seu *Asufre!* va ser una peça molt rodona i, després d'anys girant-la, costa trobar al·licients per millorar el treball. El món juganer de Mozart va molt bé, efectivament, a l'univers lúdic dels actors que disfruten estirant les paraules del text per trobar-hi noves lectures (de diferent profunditat). El llibret oníric amb partitura amable i enganxosa és una bona atzavara a què subjectar-se per anar a fer el trapella per l'Olimp. Efectivament, l'arrencada genial promet un nou èxit de la companyia. La pega és que, a

Genial surrealisme a mig cuinar

Les Variacions Dei Furbi de 'La flauta màgica' són brillants, cal ampliar-les

mesura que avança l'argument, els actors es limiten cada cop més a limitar-se a seguir fidels la trama; l'argument els encotilla. Probablement, a mesura que vagin representant el text, aniran trobant costures en què furgar comicitats i paradoxes. Potser a l'estrena a La Seca, doncs, li ha faltat temps. Tot i això és un treball meritori que no desmereix la seva trajectòria. Fa olor de broma ben trobada, el fet de canviar les referències de la reina "de la nit" per la "de l'abric", amb una peça de vestir notable amb llumetes d'estrelles incloses!! És en aquesta desinhibició, que la companyia aporta frescor en un treball pulcre que venç l'espectador més repatani. El seu joc amplia el ventall de públic que es pot sentir atret per aquest

maratonianes. *Contra el progrés* el va produir Teatre al Detall amb direcció de Joan Maria Segura. La parella Txell Botey i Xavi Idàñez van convèncer Arrébola que s'integrés al repartiment per a aquesta peça. *Contra el progrés* el va dirigir Carles Fernández Guia (que també assumeix la direcció d'ara). Arrébola havia col·laborat amb aquest director en el primer treball de la companyia La Conquesta del Pol Sud. Per això va semblar lògic que se sumés al segon treball. Quan es va plantejar la tercera part, Guia també volia comptar amb ell. Aquest ho ha acceptat per marcar-se un repte interpretatiu. Una maratón teatral que l'obligarà a estar-se prop de 5 hores a escena multiplicant-se en emocions diferents. *

Amor i cançó.

Laia Martí, Dani Arrébola, Eva Cartaña i Guillem Motos intervenen en el darrer muntatge que ha escrit Esteve Soler./ MARIA G ROVELLO

muntatge. Té mèrit el cant (recorden per moment l'*Operetta de cant a cappella* de les peces líriques més conegudes), el gest és pulcre, conflueix un moviment depurat. L'espai és essencialista, que sap treure el màxim rendiment als mínims elements de l'escena.

Bon treball, però segur que serà millor en els pròxims mesos. Quedar-se amb l'argument nu de l'òpera, implica competir amb el record de, per exemple, la versió que Peter Brook va fer al festival Grec 2011: un treball de profunditat, amb unes interpretacions que, amb pocs moviments, projectaven una inexplicable energia. Dei Furbi es mou millor en un surrealisme juganer que satisfà l'intel·lecte.

LA FLAUTA MÀGICA Dei Furbi

Direcció: Gemma Beltran

Direcció musical: David Costa

Intèrprets: Toni Vinyals, Joana Estebanell, Marc Pujol, robert González, Anna Herebia i Marc Vilavella

Data i lloc: Dimecres, 20 de març (fins al 7 d'abril), La Seca.

La companyia juga a variar Mozart.

S'AIXECAELTELÓ J.B.

Última nit en una sala nova

La sala Fènix, acabada d'obrir fa tan sols unes setmanes al Raval, planteja un treball de *commedia dell'arte*, que ja s'ha pogut veure en diverses ocasions per Barcelona, l'últim cop al Círcol Maldà. Francesco Andreini arriba al final dels seus dies. Abans, però, envia una carta al seu mecenes tot recordant els anys de glòria ben acompanyat de la seva dona, Isabella dei Canali. La peça va de la tragèdia a la comèdia passant per la poesia i pel realisme. Una proposta íntima que atrapa tot tipus de públic.

L'ULTIMA NOTTE DEL CAPITANO

Sala Fènix.

Autoria, dramaturgia i interpretació: Felipe Cabezas

Lloc i dia: A la Sala Fènix (c/ Riereta, 31) fins al 14 d'abril (dv, ds i dg a les 21 h).

Un teatre invisible i accessible

La por de perdre allò que dóna seguretat, que imprimeix caràcter i refugi per als moments dolents. Aquest és el motor d'aquesta comèdia que pot provocar vertigen en carn pròpia i instants d'hilaritat si es viu, amb la distància de l'escenari, d'un home segur que esdevé una caricatura de tots els seus valors. Aquests *forats* que poden arrelar a casa generen humor i conflicte.

ELS FORATS DE CASA

Virgínia Sánchez

Direcció: Mònica Luchetti

Intèrprets: Fermí Casado, Virgínia Sánchez, José Sánchez Orosa

Lloc i dia: Al Versus Teatre, des d'avui (i sense data de sortida).

Un instant del 'thriller'./ ROSER BLANCH

Flyhard 'assassina' a Viladecans

Un aniversari ben peculiar. Àtrium Viladecans celebra el seu desè aniversari amb un muntatge, que beu de la novel·la negra d'Agatha Christie i que succeeix en els espais menys coneguts de les instal·lacions esportives i escèniques de l'Àtrium. Per a l'ocasió, signen un estol d'autors i directors i un repartiment ampli. Bona alternativa per demostrar que es poden fer coses noves, si els teatres municipals busquen noves fórmules.

ASSASSINAT A ÀTRIUM VILADECANS

Àtrium + Flyhard

Dramaturgia i direcció: Blanca Bardagil, Sergi Belbel, Jordi Casanovas, Cristina Clemente, i Isra Solà.

Intèrprets: Clara Cols, Marta Domingo, Francesc Ferrer, Alba Florejachs, Muguet Franc, José Pedro Garcia Balada, Edu Gibert, Àlex Guix, Pablo Lammers, Sergio Matamala, Concha Milla, Laia Pastor, Alcía Puertas i Dani Ventosa

Lloc i dia: Des d'avui i només fins aquest diumenge, a Àtrium Viladecans.

19
CULTURA
05.04.2013

XERRADA SOBRE
ELS AJUTS A LA
MOBILITAT
D'ARTISTES
Institut Ramon
Llull

Convoca
l'Associació
d'Actors i
Directors
Professionals de
Catalunya,
l'Associació de
Professionals de
Circ de Catalunya,
l'Associació de
Professionals de la
Dansa de
Catalunya i
l'Associació de
Professionals de
Teatre per a Tots
els Públics

Lloc i dia: Avui, de
13 a 14.30 h, a la
Central del Circ Moll
de la Vela, 2, Parc
del Fòrum

Teatre